

Una utopia

Els drets humans són el conjunt de drets que tenim, nosaltres, les persones, pel simple fet de ser-ho. Són universals, perquè tothom els té, independentment del seu lloc d'origen. També han de ser respectats per tots i són inalienables, perquè ningú té la potestat de privar-nos d'ells. Aquesta és la teoria, que l'ONU intentà reflectir amb la Declaració Universal dels Drets Humans en 1948, però la pràctica difereix una mica.

Cadascú concep els drets humans d'una manera. Per a nosaltres, "societat moderna" que presumeix de ser-ho, els drets humans són, en essència, igualtat i llibertat. Per a tots aquells, víctimes de les guerres absurdes i l'explotació incontrolada que ens permet viure com vivim, els drets humans són, desgraciadament, "tot allò que ells tenen i nosaltres no". No és gens d'estranyar que arrisquen les seues vides per intentar que compartim amb ells el nostre nivell de vida. Us convida a agafar els 30 articles de la Declaració Universal dels Drets Humans, i pensar en els refugiats (que ara resulten ser uns "terroristes"), en la situació de desnutrició dels xiquets a l'Àfrica, en les dones violades als països subdesenvolupats (o no tan subdesenvolupats)... i intenteu veure si d'eixos 30 drets, podem dir que en gaudeixen d'algun.

Segurament estic dient coses que ja sabeu. I això és el més trist... ho sabem i ens quedem immòbils veient com cauen les bombes. No exploten al nostre país, al nostre poble, no destrossen el parc on jugàvem de menuts. Ocorre lluny, molt lluny... Per què haurien, aquells que decideixen on van a parar els nostres impostos, d'acabar amb això? O almenys dipositar el seu granet d'arena per aconseguir, a la fi, una llarga platja? No és també nostre aqueix lloc(el món)? No són la nostra gent també? Clar que no, ells tenen una llengua "diferent", una religió "diferent" i, uff, estan massa "lluny". No ens enganyem, som ells, ens ha tocat compartir aquest món, i compartir implica igualtat, els nostres drets són seus, en la mesura que ho són nostres.

Obrim els ulls, els drets humans no són utòpics, però no poden conviure amb l'egoisme que ens caracteritza. No a tots, és clar. Les persones que veuen llum, on la majoria veuen un túnel sense eixida, són les que aconseguiran que els drets humans siguin universals en tots els sentits de la paraula. Les persones que inclús amb un sou molt baix donen allò solt que tenen a la butxaca al pobre que demana en la porta de la catedral de València, les que acullen a menuts i grans, que han sigut arrancats de les seues cases per la guerra, les que pensen que la donació a una ONG és més important que tindre l'últim model de mòbil que ha eixit al mercat... Aqueixes persones són les que ens trauran del forat que estem cavant, atemptant no sols contra els drets de la resta del món, sinó contra els nostres propis.

Els drets humans requereixen compromís i anys de treball i lluita. Als inicis de la democràcia era impensable que una dona votara. Les persones voten, les dones com que no ho eren, no votaven. Si hem aconseguit que el sexe femení tinga veu per ser escoltat (encara que la lluita pel feminisme no haja acabat), aconseguirem que aqueixes veus que

criden des de molt lluny que volen drets en tinguen. Dret al menjar, a l'aigua potable, a la vivenda, a la justícia, al lliure pensament, a organitzar-se per defensar unes aspiracions comunes... i un dels més importants, el dret a l'educació.

Tampoc ens pensem que la batalla ja està guanyada al nostre territori. Cada vegada que algú crida per la finestra del cotxe "tia bona", que s'intenta fer sentir inferior algú per tenir una cultura o llengua pròpia, que per qüestions de sang "blava" veiem persones jutjades de manera diferent a com ho seríem la resta, que algú pinta una creu gamada a la porta d'una escola... En tots i cadascun d'aqueixos moments, s'està cometent, davant de nosaltres, un atemptat contra els drets humans.

Comencem poc a poc, per aconseguir recórrer el camí que ens queda fins que els drets humans siguin universals, creixerem com a persones, i en definitiva, com a humanitat.

Hi haurà un dia en què tots gaudirem de drets? Esperaré amb il·lusió aqueix dia -i no de braços creuats-. Confie en la gent, en les noves generacions. No pense que tot estiga perdut. Passarà i quan passe, amb un gran somriure de satisfacció, recuperaré aquell text ja quasi oblidat que un dia vaig escriure i en canviaré el títol.

Crec que l'anomenaré "Una realitat".